

LEZSÁK SÁNDOR

Tudósítás a Millenárisról, egy születésnap félkaréjról

Nincs tétje a versnek,
idézi Kányádi Illyést,
aztán hosszan hallgat,
elmerül egy tudatalatti
búvópatakban, és onnan
hozza a versét, borvizes
buborékban tündöklő versét.

(Én közben azt gondolom,
hogy mégsem a négy soros
Helyzetdalt mondom, inkább
azt, hogy Társai elmentek
Meváltót nézni.)

Ülünk a színpadi félkaréjban,
patkómágnés erőterében,
tizenötén, reflektorfényben,
és a közönség várja,
hogy mit hoztunk magunkból,
születésünk évfordulójára:
verset, szöveget, törmeléket,
zúzott életünkől kómorzsát
vagy szemerkélő vasreszeléket.

Aztán Tarján Tamás
bársonyba gyöngyölt szavakkal
kérdézi a 95 éves Borbándi Gyulát,
aki nem válaszol,
és kérdezi újra és újra,
de Borbándi nem válaszol,
némán néz a reflektorfénybe,
előbb elsimulnak,
majd gyűrődnek, remegnek
homlokán a ráncok,
és amikor már azt hisszük,
hogy talán nem is hallotta
a kérdést, a megszólító kérést,
akkor szinte följajdul:

– VAKÍT A FÉNY!
 ÍGY NEM LEHET,
 ÉN ÍGY NEM TUDOK BESZÉLNI,
 NEM LÁTOK SENKIT,
 NEM LÁTOK EMBERI ARCOT,
 NEM LÁTOM A KÖZÖNSÉGET,
 ÍGY NEM TUDOK BESZÉLNI,
 KÉREK EGY KIS SEGÍTSÉGET!

Le kell venni a fényt,
 néz a mennyezetre,
 az ágyúcsöves reflektorokra
 Tarján Tamás,
 és mi is bízhatóan nézzük egymást,
 mert mindig tudjuk a megoldást,
 és valaki már intézkedik,
 valaki mindig intézkedik.
 (Én meg közben azt gondolom,
 hogy Borbándi évtizedeken át
 ült a Szabad Európa Rádió
 müncheni mikrofonja előtt,
 és pontosan látta Magyarországot,
 a Kárpát-medencét,
 a hazáért túlélőket és szenvedőket,
 és még azt is gondolom,
 hogy el kellett volna hoznom
 az Oldalról jönnek a Zenék
 című versemet is.)

A beszédes szünetjelek után
 a balladai és dadai,
 dadaista félhomályban
 Borbándi megszólal,
 világol minden mondata,
 fénycsóvákkal pásztázza a közönséget,
 mellette Pomogáts Béla arca
 szinte ujjong: tessék nagyon figyelni,
 mindent jól megjegyezni,
 mert ez most irodalomtörténet,
 ez most élő irodalomtörténet!

Zalán Tibor mellett ülök,
 és megint kiderül,
 hogy milyen jó barátok vagyunk,
 és miután Zalán elmond
 egy bravúros,
 kőből pattintott haikut,
 azt gondolom, hogy milyen jó,
 hogy nem a négysoros
 Helyzetdalt mondom,

és az Égi Antológiából
Nagy Gáspárt hívom közénk,
hogy üljön az üresen maradt székre,
és a tiszteletére elmondom
az Üdvözlet című versemet,
amiért kaptam Tőle egy szép üzenetet,
és most próbálok hangsúlyozni
minden szót, visszafogni minden könnyű
dallamot,
mert most is van tétje a versnek,
még akkor is, ha „az országúton
végig a szekérrel a négy ökör
lassacskán ballagott.” El.

2014

Gérecz Attila domborművének avatása

